

Год. IV.

Излиза периодично

1938 г.

Брой 1 лв.

Брой 5.

КЛАСОВЕ

Подъ палящите лъчи на слънцето се люлеят златни класове. Лекият вѣтеръ клати тучните ниви, омара трепти надъ Бония даръ. Да, даръ Боний сѣ тучните ниви и зрѣлиятъ класъ, и тоя даръ згрѣва сърдцето на селяка, очите му блестятъ отъ благодарностъ и той се вслушва въ тихия шепотъ на пълния класъ.

А неговите слова сѣ благи и мъдри. Той спомня за малкото семе хвърлено отъ щедра ръка въ недрата на земята, за великото таинство на сеидбата. И наистина не биха се люлеали жълтите ниви натегнали отъ зърно, ако надендата и упованието не бѣха заровили онова сиво и малко семе, и ако то не бѣ умрѣло за да даде новъ житвотъ и новъ плодъ. За величието и жертвата на малките ни говори пълниятъ класъ за благословието и излъчването на неизвестните и скромните.

Но колко отдавна бѣ времето, когато селяка бродеше по черните угари! Колко дни на тревога и вѣра се минаха отъ тогава? Слана и мразъ скова земята, а подъ нея зърното чакаше развигора, чакаше слънцето и пролѣтътъ. Надъ

морните ниви бѣ прострѣна ръката на Вечниятъ и Той бдеше надъ селския трудъ, надъ черната мъка. Класътъ подема химнъ на хвала за Оня, Който не спи и който праща слънце и дъндъ на времето имъ, който кърми малкото зърно. Даръ, даръ Боний е пълниятъ класъ — венецъ на Неговата гриня и и благодать!

Едно бѣ малкото зърно, но когато то покълна и извиши стебло, на това стебло изникна класъ, който крие въ своите пазви десетки малки, златни зърна. Въвъ Бонията десница ние слонихме едно, а Той ни връща така щедро и изобилно! Тѣй възнагражда Твореца труда и упованиято.

Читателю, нека седнемъ край синура на зрѣлите ниви, нека затихнемъ и нека чуемъ великиятъ химнъ на класовете, защото тѣ пѣятъ за жертвата на скромните, за грината на Вѣчниятъ и за Неговата щедростъ. И нека помнимъ, че всѣки отъ насъ е зърно, което можемъ да хвърлимъ въ Бонията нива, че живота на всѣки отъ насъ монне да прилича на пълния класъ, че ще дойде време, когато жетварьтъ ще влѣзе въ зрѣлите ниви да жъне.

При майстора.

Единъ младъ и даровитъ художникъ, стоеше предъ една отъ картинитѣ на нашъ прочутъ художникъ. Той бѣше всецѣло погълнатъ отъ майсторската работа и не можеше да се откъсне отъ нея. „Дали би могълъ да направишъ същата картина?“ го питамъ тихо азъ. „Дали нѣкога бихъ го достигналъ незнамъ но азъ се радвамъ отъ съдце, че художника ме познава и ми позволява да ходя въ ателието му и да уча отъ него“.

Тоя младежъ не надценяваше силитѣ си, но той съзнаваше дарбата на учителя си, и се надяваше подъ неговото ръководство да стане и той голѣмъ художникъ. Великитѣ постижения сж достигнати по пжтя на смиренieto и труда. Смирение и служба сж Христовитѣ принципи за достигане висинитѣ на живота. Нека се научимъ отъ Него.

9 Симфония

Младиятъ Шиллеръ срещналъ презъ 1785 год. единъ студентъ, който искалъ да сложи край на живота си, понеже нѣмалъ средства нито за следване, нито за живѣене. Шиллеръ бръкналъ въ джоба си и му далъ всичко, което ималъ и го убедилъ да се надява и да чака 8 дни.

Следъ нѣколко дена Шиллеръ използвалъ повишеното настроение при една сватба, на която билъ поканенъ, и почналъ да събира пари за своя отчаянъ студентъ. Събраната сума била достатъчна младежътъ да продължи своитѣ науки. Щедростта на сватбаритѣ и неописуемата радостъ и благодарностъ на спасения запалили въ гърдитѣ на младия поетъ искрата на радостта и приятелството между хората и той написалъ прочутото си стихотворение: „Радостъ, чудна искра Божия...“ което е станало мотото на прочутата Бетховенова 9 симфония. Така дарътъ на поета се превърналъ въ благословение за самия него. Христосъ казва: „По-блаженно е да дава човѣкъ отколкото да приема“. Ти познавашъ ли това блаженство?

Дайте „Свѣтилникъ“ на приятеля си.

Молитва и мечъ

Когато презъ 1812 год. Наполеонъ нахлулъ въ Русия, царъ Александъръ заповѣдалъ, по цѣлата империя да се молятъ Богъ да отклони надвисналата опасностъ надъ родината. Тая заповѣдъ била усърдно изпълнена. Научавайки за нея Наполеонъ казалъ: „Значи тѣ искатъ да ме биятъ съ молитви. Между императоръ Александъръ и менъ решаватъ само мечоветѣ и пушкитѣ; съ моитѣ 500,000 воини азъ ще навлѣза въ Москва и ще направя за смѣхъ молитвитѣ имъ“.

Историята ни казва какъ тия молитви бѣха чути и какъ страшно завърши великата армия на Наполеона макаръ и въоръжена до зжби. Голѣма сила има усърдната молитва на праведния! Ти познавашъ ли тая невидима сила драги читателю?

Надъ любовта, която вкусвашъ стои любовта, която проявявашъ. Най-блажениятъ човѣкъ е тоя, който раздава а не, които вкуса най-много любовъ.

Родина

Единъ пжтешественикъ срещналъ на брѣговетѣ на Мисисипи въ Америка, нѣмски преселници, които работѣли и пѣли. Тѣхната пѣсенъ хвалѣла красотата на новата земя, голѣмитѣ гори, високитѣ американски планини, засмѣното небе надъ тѣхъ и мощнитѣ води на Мисисипи. Тѣ пѣли за свободата и щастieto въ чужбина, но въ края на всѣка строфа се повтаряли думитѣ: „Но тя никога не ще е наша родина“. Дълбоко въ сърдцето имъ живѣлъ спомена за старата родина, за бащината стрѣха, за днитѣ на тѣхното детинство. Така и човѣкътъ, който е вкусилъ всички земни радости и който е успѣлъ да запази отзивчива душата си, чувствува дълбоко нѣкъде да се надига копнежа по единъ другъ свѣтъ, свиденъ и милъ по нашата обща родина. Ние всички смѣтно се стремимъ къмъ Оня, който ни е създалъ. Христосъ дойде да ни покаже пжтя къмъ родината.

Надъ мъглата.

Презъ зимата Женева е често покрита съ мъгла и тежки оловни облаци. Който жадува за слънце трѣбва да се изкачи до връхъ Галевъ. Единъ чужденецъ се качвалъ еднажъ нагоре по планината и понеже билъ все още обвитъ отъ мъгла, попиталъ единъ селянинъ, кога ще се измъкне отъ нея. „Трѣбва да се изкачите до кръстъта; тамъ ще намѣрите слънцето“. Точно на границата на мъглата се намира единъ грамаденъ кръстъ. О, да би разбралъ нашиятъ свѣтъ, че ще се изтръгне отъ мъглата всрѣдъ която се намира, само когато се изкачи до голготския кръстъ! Тамъ грѣе слънцето на прошката и любовта, тамъ мъглата на грѣха и човѣшката злоба трѣбва да отстъпятъ.

Вършитба.

Въ схлупената селска къща лежи въ леглото болната и пастира напразно търси думи да я утѣши. Внезапно отъ двора се долавя шумътъ на вършачката. „Защо вършеете?“ пита пастира. „За да се отдѣлятъ зърната отъ класа.“ — „А до кога?“ — „Докато падне всичкото зърно“. — „Не вършеете ли по-дълго?“ — „Не“. — „Виждате ли“ продължава пастирътъ „така е и съ нашето страдание; Богъ ни удрия, за да отдѣли добритъ зърна отъ насъ. Щомъ целта е постигната, тогава и страданието свършва. Часоветъ на твоето страдание, часове за опомняне ли сж, или на глупаво ожесточение?

Истината

Единъ френски художникъ рисувалъ истината, която била олицетворена въ образа на една млада жена, която държала въ ржката си огледало. Огледалото имало чудното свойство да показва духовната сжщностъ на ония, които минавали край жената и се оглеждали въ него. На картината обаче, минаващитъ си затваряли очитъ и обръщали гърбоветъ си за да не се видятъ какви сж въ сжщностъ.

Страхътъ отъ истината кара хората да живѣятъ въ единъ фалшивъ свѣтъ и да прекарватъ живота си въ тъмнина. Въ Божието Слово обаче е казано: „Ще познаете истината... и истината ще ви направи свободни.“ Тежки сж веригитъ на лжжата, неспокоенъ е духътъ, който живѣе въ нейна власть.

Промѣна

На една сватба, билъ поканенъ единъ офицеръ, който ималъ особни възгледи въспрѣмо християнството. Презъ време на приема той се обърналъ къмъ своя набоженъ съседъ и му казалъ: „Намирамъ че християнската религия е доста изостанала отъ времето си и трѣбва да се промѣни.“ „Напротивъ, Вие трѣбва да се промѣните!“ билъ бързиятъ и сполучливъ отговоръ. Колко много хора, които не искатъ да се подчиняватъ на категоричнитъ изисквания на християнството, искатъ него да измѣнятъ, вмѣсто да направятъ това съ сами себе си! Никоя религия не наблега така решително за една душевна промѣна въ човѣка както християнството. Ако не се родите изново, нѣма да видите Божието Царство.

Щастие.

Дингелстедъ, прочутия директоръ на виенския бургтеатъръ, минавалъ за единъ отъ щастливцитъ на своето време. Високо оцененъ и отрупанъ съ много и високи ордени, той получилъ и благородническа титла. Той самъ обаче написалъ на гърба на една своя фотография, която подарилъ на поета Паулъ Линдау, думитъ: И когато ме погребете, по възможностъ по-късно, пишете на моя гробенъ камъкъ: „Презъ живота си той имаше щастие, но щастливъ не е билъ никога“. Дингелстедъ сигурно не е единствениятъ, който може да каже тия думи за себе си. Голѣма е разликата между външното и вътрешното, душевно щастие. Истинското щастие не долита до насъ отъ вънъ, но то идва отъ горе въ сърдцето ни.

Дърво и плодъ

Единъ отъ членоветъ на Съвета на народнитъ комисари въ Русия казалъ: „Ние не можемъ да допуснемъ религиозни разисквания и реферати въ вишитъ училища.“ Неговиятъ събеседникъ го попиталъ: „Вѣрно ли е че правителството има намѣрение да постави на отговорни постове въ вашата администрация честни хора?“ Отговорътъ билъ положителенъ. „Вие обаче не можете да отречете че ония които изповѣдватъ своето вѣрующа честни хора и ако това е така, защо тогава търсите плода а презирате дървото. Ако религията прави хората честни и добри това показва че нейнитъ корени сж здрави и нейнитъ принципи солидни.“ Съветника само вдигналъ рамене и нищо не отговорилъ.

Не мами тоя, който разчита на твоята преценка.

Смѣлостта не е слѣпо пренебрегване на опасността, но побеждаване на опасността съ отворени очи.

Ако си направилъ добро, забрави го и направи нѣщо още по добро.

Вжгленъ

Единъ пастиръ посетилъ единъ отъ членоветъ на църквата, който не билъ много редовенъ на службитъ. Питайки го за причинитъ, той получилъ въ отговоръ: „Не е необходимо постоянно да идвамъ на църква, мога да почитамъ Бога и когато съмъ самъ“. Пастирътъ нищо не казалъ, взелъ единъ вжгленъ отъ огнището и го поставилъ върху единъ камъкъ. Скоро се доловила неприятна миризма и вжглена изгасналъ. „Виждате ли“, казалъ пастирътъ „така е и съ църковнитъ членове, които се отдѣлятъ и не ценятъ църковнитъ служби. Тѣ не разпространяватъ много аромати наоколо си, отслабватъ църквата и въ тѣхъ угасва духовния огънь“. Следващиятъ недѣленъ день праздното мѣсто въ църква било отново заето.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ
Ал. Василевъ 6 — Варна.

Добри вѣсти

Единъ царъ водилъ война и предъ едно сражение, заповѣдалъ на единъ войникъ да се качи на едно високо дърво и отъ тамъ да наблюдава развоя на боя и да му докладва. „Наблюдавай битка, но пази се да не ми кажешъ нѣкое лошо известие, защото това ще ти струва главата.“ — Следъ известно време царътъ попиталъ: „Какъ е битката?“ — „Нашитъ войници гонятъ неприятеля“, билъ отговорътъ. Царътъ билъ доволенъ. Шумътъ отъ боя се усилвалъ и единъ огроменъ облакъ отъ прахъ се приближавалъ къмъ царя. „Какво става“, запиталъ той. „Победа“, билъ отговорътъ. Царътъ се успокоилъ за нѣколко минути, докато край него преминала една група отъ ужасени войници. „Какво става?“ тревожно запиталъ царътъ. „Ние се държиме“ се чулъ отговоръ отъ горе, но едва думитъ били казани и неприятелската кавалерия обкржила и пленила владетеля. Царътъ самъ навлѣкалъ нещастieto върху себе си, защото искалъ да чува само хубави работи. Не приличатъ ли мнозина на тоя безуменъ владетель, който се страхувалъ отъ истината. Мнозина бѣгатъ отъ Бога, защото ги е страхъ да се видятъ въ неговата свѣтлина — искатъ да слушатъ само ласки и комплименти. Това може да струва много скжпо!

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитъ служби:

Недѣля

10 ч. заранъ — Богослужение съ проповѣдь

11 ч. заранъ — Недѣлно училище

8 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ

8 ч. вечеръ — Молитвено събрание

Входъ свободенъ за всички.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна